

heden og forretningsførelsen ikke har været forsvarlig.

I en akkord vil reglerne om kreditortilslutning og skifterettens stadfæstelse sikre, at skyldnerens virksomhed og forretningsførelse har været af en sådan karakter, at det er forsvarligt, at der sker en nedskrivning af gælden. Tilsvarende vil kurators nærmere undersøgelser i et konkursbo, der afsluttes med en redogørelse og regnskabsaflæggelse (medmindre boet sluttes efter konkurslovens § 143), kunne danne et forsvarligt udgangspunkt for skifterettens endelige vurdering af skyldnerens virksomhed og forretningsførelse. Dette vil dog ikke uden videre gælde boer, der sluttes efter konkurslovens § 143, fordi der ikke er midler til andet end dækning af omkostninger til bo-behandlingen.

Et krav om formaliseret afvikling enten i form af en likvidationsakkord eller konkurs vil medføre, at en gruppe bestående af (tidligere) erhvervsdrivende, som ikke har mulighed for at rejse fornødne midler til etablering af en akkord, eller som ikke (længere) har aktiver til en konkursbehandling, vil være henvist til at søge gældssanering efter de almindelige regler om gældssanering uden for konkurs.

Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at de ovennævnte hensyn bag et krav om formaliseret afvikling af erhvervsvirksomheder vejer tungere end hensynet til, at den ovenfor omtalte gruppe omfattes af et særligt regelsæt. Et krav om en formaliseret afvikling af erhvervsvirksomheden vil efter rådets opfattelse endvidere kunne anspore virksomhedsejere til at reagere i tide, når virksomheden er kommet i økonomiske vanskeligheder. Virksomhedsejeren bør således i tide enten søge en afvikling gennem akkordinstitutionen eller indgive egenbegæring om konkurs på det tidspunkt, hvor det står klart, at virksomheden ikke længere kan reddes, men hvor virksomheden fortsat besidder aktiver. Herved vil også kreditorernes og samfundets tab kunne begrænses.

Konkursrådet bemærker endvidere, at de forskellige hensyn, som ligger bag reglerne om tvangsakkord og gældssanering, ikke bør føre til, at en skyldner, hvis gæld i hovedsagen er erhvervs-mæssig, og som er gået konkurs, er afskåret fra at få gældssanering, selv om skyldneren på ny måtte etablere en erhvervsvirksomhed inden for samme eller en lignende branche. Er der ikke tale om egentligt misbrug mv., bør det forhold, at skyldneren efter en konkurs på ny har etableret sig i samme eller en lignende branche, således ikke i sig selv afskære skyldneren fra en gældssanering.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om det bør være et krav, at en skyldner skal have forsøgt at etab-

lere en tvangsakkord enten uden for eller i forbindelse med konkurs, før der kan indgives begæring om gældssanering i forbindelse med konkurs efter et særligt regelsæt for erhvervsdrivende.

Fordelen ved et sådant system kunne være at markere, at akkordinstitutionen bør være afprøvet, før skifteretten inddrages i nedskrivning af i hovedsagen erhvervs-mæssig gæld. Udformes reglerne om gældssanering i forbindelse med konkurs for lempeligt i forhold til tvangsakkordreglerne, vil der således være en risiko for at mindske skyldnerens incitament til egentlige rekonstruktionsbestrebelse.

Det forhold, at en akkord i en række tilfælde i praksis må antages at være udsigtsløs og dermed blot vil være et yderligere omkostningskrævende element, taler efter Konkursrådets opfattelse imidlertid afgørende imod at stille krav om, at skyldneren inden indledning af en sag om gældssanering i forbindelse med konkurs skal have forsøgt at opnå tvangsakkord. Et krav om forudgående akkordforhandlinger ville således føre til, at der ville blive færre midler til fordeling blandt kreditorerne i forbindelse med gældssaneringen.

Der henvises til betænkningen side 380 ff.

4.10.3.1.5. Udvidelse af området for regler om gældssanering i forbindelse med konkurs

Konkursrådet peger på, at en stor del af de konkursdekreter, der i dag afsiges, vedrører aktie- og anpartsselskaber. Erhvervsvirksomhed drives ofte gennem f.eks. et aktie- eller anpartsselskab, og selskabsdeltagerne påtager sig ofte kautionsforpligtelser for lån mv. til selskabet.

For at sikre, at et nyt regelsæt om gældssanering for erhvervsdrivende i fuldt omfang varetager de hensyn som tillægskommissoriet bygger på, bør regelsættet efter Konkursrådets opfattelse i givet fald også omfatte den persongruppe, som har drevet erhvervsvirksomhed gennem et selskab, hvor skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte har ejet en væsentlig del af kapitalen, og hvor den håbløse gældsforpligtelse i hovedsagen beror på f.eks. kautionsforpligtelser, som skyldneren i forbindelse med selskabets konkurs ikke har været i stand til at indfri. Herved sikres det, at det i relation til gældssaneringsreglerne vil være uden betydning, om skyldneren har drevet sin virksomhed i eget navn eller gennem et selskab.

Da kautionsforpligtelser mv. ofte påtages også af den erhvervsdrivendes ægtefælle eller samlever, finder Konkursrådet, at et særligt regelsæt bør udstrækkes til at gælde for den ægtefælle eller samlever, hvis